

[Holger K. Nielsen]

det ikke udelukkende at holde en gulerod foran næsen på dem – der må af og til også en stok til.

Hr. Nørgaard Sørensen siger, at dette er en variant af AER-modellen. Han siger, det er spørgsmålet om, hvor pengene kommer fra. Vil hr. Nørgaard Sørensen give mig ret i, at arbejdsgiverne giver for lidt til det her, og at de, hvis det stod til hr. Nørgaard Sørensen, burde bidrage med langt mere, end tilfældet er i dette forslag?

(Kort bemærkning).

Nørgaard Sørensen (S):

Jeg ved ikke, om hr. Holger K. Nielsen er døv, men allerede i mit første indlæg sagde jeg, at vi oprindeligt og gerne havde set, at denne lovgivning havde medført, at arbejdsgiverne finansierede en større part end det, der er tilfældet i dette lovforslag, og det står jeg naturligvis ved. Derudover sagde jeg, at det, der havde fået os til at acceptere, at arbejdsgiverne ikke finansierer en større part, var, at vi kunne få begge arbejdsmarkedets parter til at godkende dette lovforslag.

Lawaetz (FP):

Nogle roser, andre kritiserer. Jeg vil gå så langt, at jeg vil sige, at det her er det mest fornuftige af de lovforslag, vi har set i dag. Hvorfor er det det? Hr. Holger K. Nielsen har ikke rigtig fået fat på det, men det skriver sig i historien senere. Det er netop, fordi man har forhandlet med arbejdsmarkedets parter, og fordi arbejdsmarkedets parter har været meget velvilligt indstillet. Det er nemlig ganske forkert, at arbejdsgiverne ikke har været aktive her. De har givet millionbeløb bare til propaganda for at skaffe flere praktikpladser. AER-ordningen har man egentlig ikke gjort videre vrøvl over. Bidraget er fordoblet nogle gange, og det har man betalt. Man kan læse sig til her, at staten giver 40 mill. kr. i tilskud til AER; Arbejdsgivernes Elevrefusion. Det er et meget beskedent beløb. Jeg tror nok, at historien vil vise lidt andet end hr. Holger K. Niensens opflammende tale imod disse modbydelige arbejdsgivere. Der er virkelig nogle, der gerne vil have lærlinge.

Jeg vil lige sige, at jeg også gerne vil have en lærling. Det, jeg har mest frygt for, er, at det ikke rigtig fungerer, men det kan være, at

arbejdsministeren ordner det for mig. Vi havde i 5 år i min virksomhed ikke haft lærling, det var for dyrt og for besværligt. Så bestemte mine medarbejdere, at vi da kunne prøve at antage sådan en med tilskud, og så kunne vi dele tilskuddet – det var vi enige om – så de fik lidt penge for deres besvær. Af en eller anden grund blev det bestemt, at det ikke var en ekstraordinær læreplads, det fik vi at vide i forgårs. Nu vil jeg nok tale med arbejdsministeren, for jeg kan da ikke tænke mig, at det er, fordi jeg er fremskridtsmand, jeg ikke kan komme ind under ordningen.

En af mine bekymringer er, om det kommer til at fungere smidigt nok, og det tror jeg vi skal interessere os for. Det gør man for øvrigt med det positive forslag, at hvis der ikke er kommet svar inden for 4 uger, er virksomheden godkendt. Det synes jeg er noget positivt. Der vil opstå nogle problemer, og de skal naturligvis løses. Den største bekymring, man kan have, er det meget store antal pladser, der skal skaffes. Selv med god vilje, hr. Holger K. Nielsen, kan det blive svært at skaffe 40.000–45.000 lære- og praktikpladser. Og skal man få noget ud af det, tror jeg nok, at man skal hjælpe hinanden med at komme op på det antal. Den næste bekymring, man kan have, hvis vi får etableret det antal lære- og praktikpladser, er naturligvis, om udviklingen går sådan, at vi har et fornuftigt arbejde til dem, når de er uddannede.

Det er de to hovedpunkter i denne sag. Hvis man overhovedet mener noget alvorligt med, at man vil sætte ungdom i arbejde, kan man lige så godt se lidt positivt på det her og holde op med at råbe op om, hvem der vil betale, og hvem der ikke vil betale.

Jeg vil godt lige benytte lejligheden til at erindre om, at der stadig væk er flertal her i folketinget for, at mesterlæren skal overleve. Der er nemlig det ved mesterlæren, at hvis den, som den gjorde i gamle dage, dirigerer behovet, tilførslen til markedet, så går det af sig selv. Vi har sådan set fået endnu mere besvær, efter at vi har indført mere og mere EFG, fordi der kan uddannes så og så mange, og bagefter har vi ikke et tilstrækkeligt antal praktikpladser. Det er et af de helt store problemer at få alle disse tal til at hænge sammen.

Derfor kunne man måske bede arbejdsministeren og arbejdsministeriet om at lave